

Rigsforsamling. Tidende.

No. I.

Der norske Folk, som nylig i den Eviges Tempel frivilligen har sooret at bære Norges Selvstændighed og at vove Liv og Blod for det elskede Fædreland, og som er bered at gjøre enhver Opoffelse for at holde denne heitidelige Eid, hæder med Opmarksomhed sit Blik paa Rigets Mand, som i dette Dieblis ere forsamlende paa Eidsvold, for, efter Hans Kongelige Hoiheds, Prinds-Regentens, Gudbydelse og Folkets eenstemmige Ønske, at bestemme dets Regjeringsform. — Høifsamme tilligemed Rigsforsamlingen har derfor fundet passende, Tid efter anden at lade udgive denne Tidende, hvorved det som vorder forhandlet i Rigsforsamlingen paa Eidsvold vil komme til Folkets Kundskab.

Den 10de d. M. behagede det Norges Regent, Hs. Kongl. Hoihed Prinds Christian Frederik at indfinde sig i Eidsvold Kirke, ledsaget af Regjerings-Raadet og flere af sine høit betroede Mænd. I Kirken mødte ogsaa heitideligen samtlige de til Eidsvold ankomne Nationens Repræsentanter ved Rigsforsamlingen, for at nedbøde Himlens Bilsignelse til deres vigtige Forehavende. Gudstjenesten blev forerettet af Stedets Sognepræst, Oldingen Hr. Professor Loganger, som holdt en til Dagens Heitidelighed passende Tale. — Hs. Kongelige Hoihed begav sig efter Gudstjenesten hen til Eidsvold, hvor det naadigt behagede Høifsamme af Nationens Repræsentanter at modtage de samme af de respective Districter meddeelte Adresser og Bødmagter, som af en Committee strax bleve igjennemseete og befundne at være i fuldkommen Orden.

Den 11te d. M. blev Rigsforsamlingen heitideligen oabnet af Hans Kongelige Hoihed Prinds-Regenten. Regjerings-Raadet og adskillige af Rigets høieste Embetsmænd vare tilstede. Hans Kongelige Hoihed holdt med Kraft og Varme følgende Tale:

Norrmænd! Helligt er det Kald, der samler Eder ved Fædrelandets Alter. Det norske Folks Hu staar til Eder, dets ud-

Jeg indbyder Rigsforsamlingen til at vælge sig en Præsident, som kunde anværte sigentligen, saavel som en bestandig Secretair; og, til at udarbejde Forslaget til Constitutionen, vil det findes fornødent at udvalge en Committee, bestaaende af Medlemmer fra de forskjellige Stifter.

Regjerings-Raadet skal være beredt at forelægge de Oplysninger om Rigets Resourcer, som have været mulige at forskaffe i saa kort en Tid, men saasom Tidsumstændighederne forhindrer den i sig selv vidtloftige Opgjørelse af gjensidige Fordringer med Kongeriget Danmark, og Rigets Indtægter og Udgifter deuden ei lade sig bestemme efter et Krigsjaar som det afvigte, ligesaalidet som ubetinget efter fordums Fredsjaar, saa vil ei heller noget fuldstændigt Budget for Aaret 1814 kunne forelægges Rigsforsamlingen; jeg ønsker derimod, at det efter Constitutionens Bestemmelse maatte overveies, om ikke Tilforordnede af Rigsforsamlingen kunne tilligemed Regjerings-Raadets 1ste Departement udarbejde Rigets finansielle Etat og Forslag til nye og nødvendige Hjelpekilder for Financetæne.

Den til Næringsveienes Oplivelse saa uundværlige Raacindretning, som under 5te Januar d. N. blev antaaget af sammes Constituerede, er hidtil standset i sin Virksomhed, fordi de senere indtrufne Umstændigheder have gjort dens Forening med en National-Bank uskkelig, hvis Plan ligeledes skal forelægges Rigsforsamlingen til Bedømmelse. Overhovedet venter jeg med Fortrosthing al den Bistand af Rigsforamlingen, som Kjendskab til Land og Folk, og som varm Følelse for Norges Vel vil indgive hvert dens Medlem.

Mine Hensigter kjendes af Alle; i redelig Villie skal Ingen overgaae mig, og min bedste Ven skal til alle Tider være Folkets Kjærlighed og de Retfærdnes Høilagtelse.

Rigsforamlingen og de øvrige Tilstedeværende aentog 3 Gange det af Hs. Kongl. Hoihed i Talen gjorte Ønske: Held Norge!

(Forsættes)

valgte Mand, at J ville vide med Wiisdom og Samdrægtighed at grundlægge den Statsforfatning, af hvilken nærværende og tilkommende Slægter kunne vente Held, Orden og Velstand inden Riget.

Den viseste Regjeringsform er uden tvivl den, som, sikrende Borgersfrihed og Lovens Hellighed, giver den udøvende Magt Myndighed til at udrette alt Godt og til at haandhæve Lovens; men J skulle ikke kunne give Norge en Regjeringsform, der svarer til Folkets Forventning, uden ved samdrægtigen at ville virke til eet og samme Maal: Folkets Lykkeligheeds Banlyser enhver Tvivl, Frygt eller Mistanke fra Eders Barm, naar det gjelder om at bestemme Norges Grundforfatning; ethvert Medlem af denne Forsamling vise sig som trofast, retfærdig Normand, og i det han udrer sin Overbeviisning, tænke han tilslige paa de Medborgeres Stemning, i hvis Navn han taler.

Skulde Nogen fortælle Eder, at Norge ikke kan bestaae som en selvstændig Stat, da lue Kjerlighed til Fædrelandet dobbelt heit i eders Bryst; da mindes hine Oldinge, hine kraftfulde unge Mænd, der bode Eder Held til det Hverv J gif hen at rygte; hine sagde sine Slægter ei fra Fædrene; og disse: stoler paa den Kraft, der hviler i vor Arm som i vor Willie. — Er det norske Folk da ikke mere sine Fædre ligt? Skulde Sønnenne ei ligesaagodt som de kunne forsvare deres Fjælde? Ere vi ei vante til Savn? og kan noget Savn lignedes ved Frihedens? Staaer det ei i Folkets Magt, at indrette sin Regjeringsforfatning efter Statens Tarv og de Midler den besidder i sit Skjød? — Norge har ingensinde forlangt, at Danmark skulde afholde dets Statsudgifter; i fredelige Dage har dette Rige givet Overskud af Indtægter i Stats-Cassen; og skulde Sverrig ønske Forening med Norge, for at forserge det norske Folk med Almisse? — Hvortil lede endeligen disse bange Tvivl? Kun til frivillig Underkastelse. J Sandhed, hvad var et Folk vel værd, som frygtagtigen opoffrede sin Selvstændighed og sin Ære? Kun de Slavelænker, som fra Evigheden vare beredede for samme!

Dog, Held os! vi ere ei vanslagtede; med hei Følelse af egen Værd har det hele Folk i Herrens Templer aflagt den høitidelige Ed, at havde Norges Selvstændighed; denne Ed skulle J besegle, trofaste

Normand! ved at grundlægge den Regjeringsform, under hvilken J ville leve og som J ville forsvare mod hvert Forsøg paa at kuldkaste den.

Mistviler ei om, at J jo besidde Kraft til, selv i Modgang, at haandhæve den; og mistviler ei heller om, at en retfærdig Gud beskytter et frit og ubetvungen Folks Anstrengelser. — Herren er mit Haab og min Tillid!

Jeg har anseet det for min første Pligt, som dette Lands Regent, at kundgjøre Nationens fredelige Forhold til andre Maater, og indtil denne Dag er ingen nye Fjendtlighed af nogen Magt udøvet imod Norge.

Jeg har tilskrevet alle de Fyrster, hvis Vennskab er væsentlig for Norge og af hvis Retfærdighed man kunde haabe Bistand ved en saa retfærdig Sag, saasnart Omstændighederne tillade dem at udrere deres Sindelag til vores Fordeel, — Rigets assøndrede Beliggenhed har endnu tilbageholdt disses Svar, men imidlertid er det engelske Flag igien seet og med Glæde modtaget i norske Havne. — De Svenskes Konge har jeg tilskrevet saaledes som det skal blive forelagt Rigsforsamlingen, men denne Monark har sendt min velmeente Skrivelse uaabnet tilbage.

O! gid den Konge, der siger sig at ville være det norske Folks Fader, ogsaa vilde ære dets Rettigheder og skjenke Norden Fred og lykkelige Dage; vi ønske jo kun at leve uafhængig i god Forstaaelse med et i sig selv agtværdigt Naboland.

Jeg skulde ansee det for en kjær Pligt, hvis jeg udførligere, med nogenlags Sandsynlighed eller Visshed, kunde skildre Norges politiske Stilling; men Ingen formaaer at forudsee de Begivenheder eller Omvæltninger, som Europa i det Hele eller enkelte Stater kunne være underkastede, serinden den almindelige Fred gjengiver Roe og kalder Lykkeligheeds og Velstand tilbage. — Held imidlertid det Folk, som, uagtet Trængsler og mangehaande Gjenvordigheder, med urokkelig Trofasthed, først mod sin Konge og siden mod sine egne Rettigheder og sit Nationalværd, bestaaer den gode Strid indtil blidere Dage oprinde. Europa skal ikke nægte det sin Høiagtelse og Beundring, og kommende Slægter skulle velsigne dets Minde. Ja! Held Norge!